

МУЗЕЈ ГРАДА БЕОГРАДА

З.В. Таин

27. МАЈ - 17. ЈУН 1995.
ГАЛЕРИЈА НАРОДНОГ ФОНДА
Београд, Теразије 34

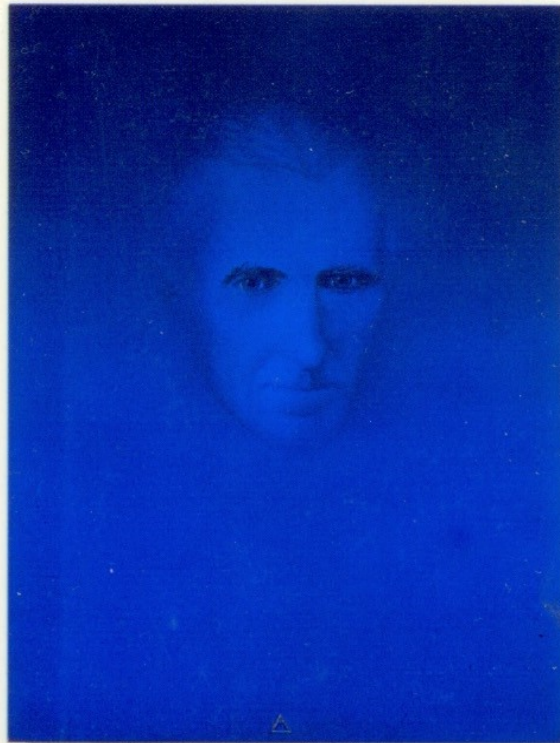

ОКТОПОД, уље на платну, 30 x 23 цм

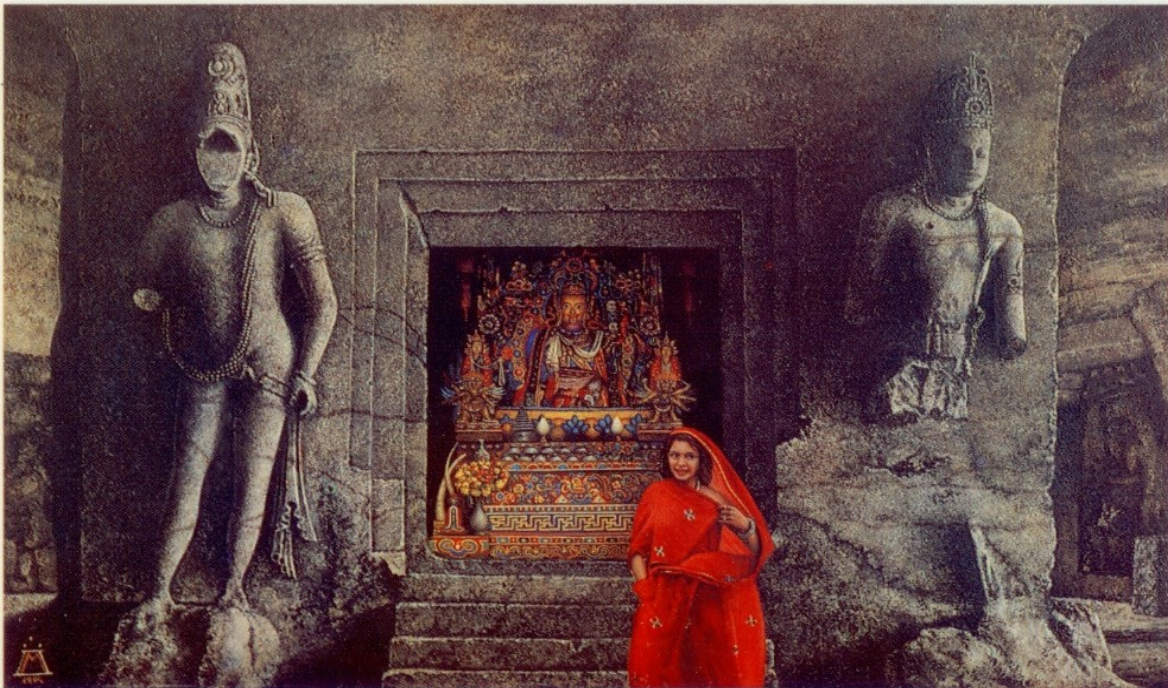
МЕТОХИЈА, уље на платну, 38 x 35 цм

ДУХ ТЕСЛЕ, уље на платну, 60 x 80 цм

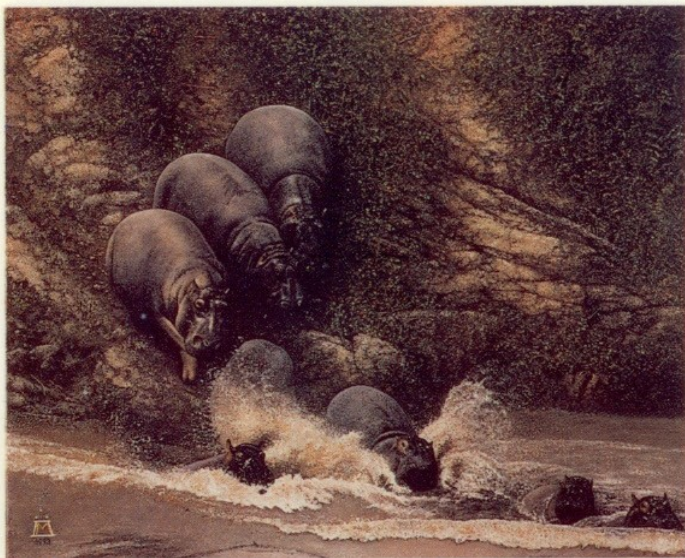
ВЕНЕЦУЕЛА, уље на платну, 37 x 41 цм

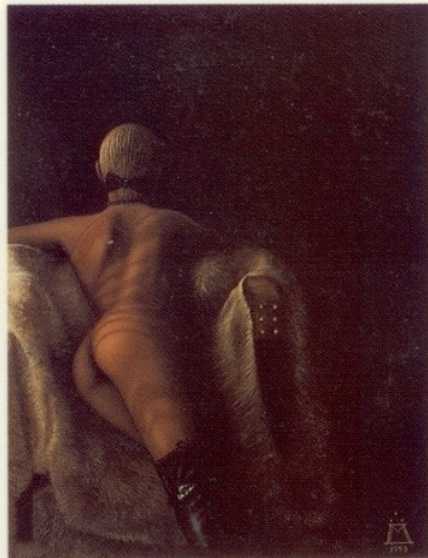
ГУРУ РИНПОЧЕ, уље на платну, 54 x 32 цм

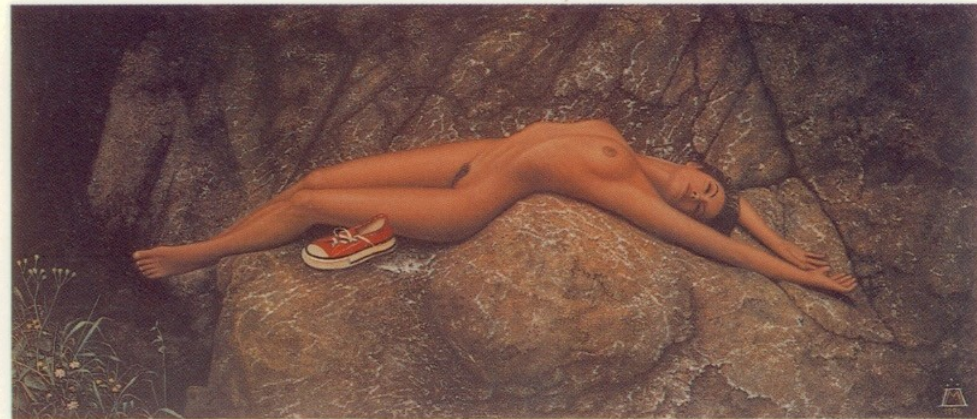
ЦРНА ГОРА, уље на платну, 30 x 40 цм

ХИПОТАМУСИ, уље на платну, 41 x 33 цм

МИЛЕНА, уље на платну, 21 x 28 цм

АНА БАХ, уље на платну, 55 x 23 цм

ПЕТАО, уље на платну, 40 x 40 цм

ЛАБУДОВИ, уље на платну, 55 x 38 цм

РАДОСТ БАНКРОТА, уље на платну, 55 x 41 цм

РОДА, уље на платну, 30 x 30 цм

МАРТОВСКО ЈУТРО, уље на платну, 55 x 33 цм

ИЗБЕГЛИЧКИ ЛОГОР, уље на платну, 61 x 23 цм

Повећане амбиције једног аматера

Занатска вештина Драгана Малешевића-Тапија није предмет оспоравања, али ни предмет интересовања озбиљне ликовне критике, као што није ни довољна да се он прогласи уметником.

Његови радови су без идеја, без естетике, без смисла, базирани на погрешном разумевању туђих елемената, како стилских, тако и концепцијских, без икаквог ликовног сензибилитета, нити сагласја са елементарним проблемима пластичне уметности, а да не помињемо да он не познаје ни теорију форме, ни основна начела академског фигуративног сликарства коме тежи (као што су анатомија, пропорција, скраћења, композициона решења, хроматски закони, перспектива и сл.).

Једном речју, професионална критика нема основа да се њиме бави.

И оволико је за њега превише.

ИСТОРИЧАРИ УМЕТНОСТИ:

Бојана Бурић, Коста Богдановић,
Јерко Де Негри, Јован
Деспотовић, Зоран Ерић, Гордана
Марковић, Слободан
Мијушковић, Сања Раденковић,
Ивана Симеонович-Цептер,
Гордана Станишић, Ирина
Суботић, Љиљана Ђинкул,
Николета Шуица, Јадранка Толић
и Сава Ристовић

4. новембар 1994. – НИН

СТРУЧЊАЦИ ЗА ЂУБРЕ

До сада се од свих тих угледних историчара уметности и критичара није појавио ниједан текст који би аргументовано, аналитички, доказао макар део изнесених тврдњи против Драгана Малешевића - Тапија. Када пишу о Малешевићу, осим новинарских трачева, увреда, и теза за жуту штампу, критичари не износе ништа што би ишло у прилог "научно-теоријских и естетских критеријума". Уместо науке, којом би ти стручњаци требало да се баве, они измишљају, интригарски, читава поглавља из Тапијевог живота, што указује на недочитаност лекција историје уметности. Каравађо и Рибера били су убице, наpolitански маниристи 17. и 18. века увече су излазили у двобоје, Давид је потписивао смртне пресуде, Френсис Бејкн у младости је био испарош, Пикасо редовни посетилац бриселских бордела, али само идиот то може заменити са њиховом уметношћу. И многи славни уметници су славни - попут цариника Русоа - премда не познају "теорију форме" и сличне вештине.

Захваљујући Тапију, и на Тапију, профитирају многи. Изишла је на светло дана читава једна котерија креатуре београдске "историје уметности и критике". Недавно се петнаест таквих креатура потписало у НИН-у под фирмом "професионалне критике" против Тапија (она, друга, ваљда је "непрофесионална"). Премда

писац овог текста прати ситуацију у уметности од 1977. године, никад није чуо за већину ових имена. Ако су све то заиста "професионални критичари", "стручњаци", аутори чија реч вреди, и за коју се зна, поставља се питање зашто се онда чак њих петнаест удружило против Тапија ако је он заиста тако безначајни аматер и дилетант? То је вероватно први случај у историји уметности да се највећи стручњаци једне средине удружују против наводно најбезначајнијег сликара исте.

Био би то, такође први случај у историји да је дело оваквог и оволиког негативног предзнака донело његовом власнику енормно богатство. При том, ту замерку упућују критичари апологети жврљотина, шкработина и уметничког смећа. Заиста бисмо волели да видимо које су то студије, уџбенике, дисертације, написали ти "стручњаци" о "академском фигуративном сликарству, анатомији, композицији, хроматским законима, перспективи". Јасно, све против њега покреће ситна људска љубомора, завист и злоба фарисеја наше културе. Јер, он је тај који вози бели "ролс", а на "ти" је са председницима многих, нама пријатељских или непријатељских, страних држава.

Писцу ових редова остаје да се захвали Тапију што је Београђанима пружио и један интелектуално врсан и кон-

цептуално беспрекоран - у најбољој традицији историјских авангарди - повод за забаву.

Дејан БОРИЋ

DUGA* 29. APRIL 1995. GODINE

ЖАБИЦЕ, уље на платну, 23 x 27 цм